

КАКВА МАГИЯ КРИЕ СЕ В СНЕГА

НАПИСА: ЮЛИЯ СПИРИДОНОВА

НАРИСУВА: ПЕНКО ГЕЛЕВ

НЕБЕСАТА не могат да опазят тайната си!
Те все на хълмовете я издават.
Но хълмовете казват всичко на овошките,
а те – на нарцисите!

Случайна птица, минала край тях,
дочува тихия им шепот.
Ако успея тази птица да подкупя,
какво ли бих научила от нея?

Не бих го сторила, си мисля.
Така е по-добре – да не узная.
Защото, ако лятото е аксиома,
каква магия крие се в снега тогава?

Пази си тайната, о Боже!
Дори да можех, пак не бих узнала
какво творят крилете от сапфир
във този обновен от тебе свят.*

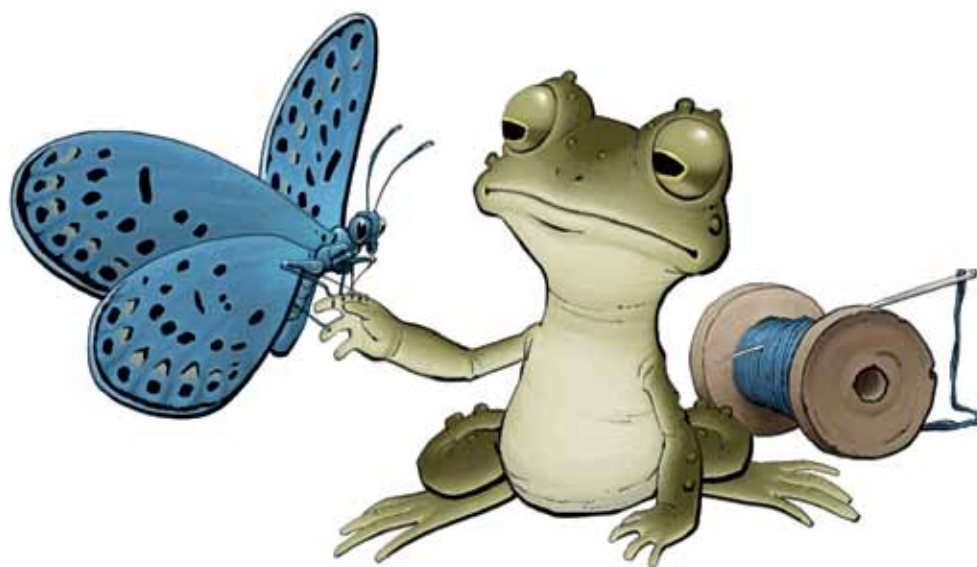
Емили Дикинсън

Кой знае защо хората никак не обичат зимата. За нас, жабите, зимата не съществува. Още през есента се скриваме в някоя хралупа или се заравяме в топлата тиня на блатото. Заспиваме дълбоко и се събуждаме чак когато дойде пролетта.

Да, всички жаби спят зимен сън. Всички, освен една – така поне твърдеше старата, прастара жаба, която обичаше да разказва истории.

Имало някога, много отдавна... или пък не чак толкова отдавна, кой знае, едно жабче. То не било обикновено, а краставо жабче. В родното блато никой не го харесвал, затова тръгнало по света. Но кой би искал да бъде приятел на крастава жаба? Не и красивата самодива. Нито алчният таласъм, нито коварното ехо, нито могъщият змей. Само лакомата ламя се нуждаела от жабчето – за обяд. Смелото жабче заключило ламята в пещерата и дарило ключа на милия стопан* на езерото. Накрая все пак си намерило приятел – горската вещица отдавна търсела крастава жаба, защото краставите жаби притежават най-силната магия.

Цяло лято жабчето помагало на вещицата да събира лечебни треви, да пали фенерчетата на светулките, да разплита оплетени пътеки и да кърпи скъсаните крилца на пеперудите.

*Стопан – „...на древен език означава стопанин“, герой от „Бъди ми приятел“ – първа част от историята на жабчето. ИК „Кръгозор“, 2015 г. – Б.р.

Но лятото отминало и пристигнала есента. Прелетните птици отлетели на юг. Стремително препускал Денят, яхнал огнен елен. Рогата на елена разпалвали пожари в короните на дърветата. Хората наричат този елен слънце.

От ден на ден еленът се изкачвал все по-високо, а рогата му потъвали в гъстите облаци. От север нахлули студените ветрове и листата на дърветата окапали за една нощ. Щурците се изпокрили в дън земя, а самодивите заминали за Самодивското царство.

– Време е да си намеря хралупа – казал жабчето на вещицата.

Не било лесно да се намери уютно местенце в късната есен. Всички хубави хралупи, удобни дупки в коренищата на дърветата и закътани процепи в скалите вече били заети. Тук хъркала гръмовно мечката, там сумтял тихичко таралежът. Прилепът, увит в крилето си, спял с главата надолу. Свита на кравайче в купчина окапали листа, малката змия сънувала лятото.

Най-накрая вещицата открила празна хралупа в един стар дъб и внимателно сложила жабчето вътре. Завила го с меки, влажни листа и то веднага заспало.

Кой знае колко е спало? Малко ли, много ли? Изведнъж чуло в съня си дрезгавия глас на вещицата:

– Жабче, жабче, събуди се!

Съненото жабче се подало от хралупата. Пред дъба стояла горската вещица.

– Пролет ли е вече? – прозяло се жабчето.

– Пр-р-ролет ли? Как пък не – възмутила се една сврака, качнала на дъба.

Жабчето се огледало. Утринните лъчи посребрявали клоните на дърветата, листа от скреж покривали земята, а небето било високо, високо. Студеният въздух ухаел тръпчиво. Пет врабчета се карали шумно за една шишарка и гласчетата им се разнасяли надалеч.

– Ето каква била зимата – прошепнало жабчето.

